

The meaning of life drar lite mer åt soulhållet överlag tycker jag. Wyatt Earp är en jävligt go instrumental låt som gör sej väldigt bra live.

Sidospår har också ett gäng jävligt bra låtar. Lite Ebba, lite Dag Vag, lite Peps. Det funkade väldigt bra med Liptones och svenska texter. Kul skiva att göra, och den blev bra.

Wolfman/It's alive är vi alla mycket stolta över! Den visar var Liptones är år 2023. Mer åt 60s original SKA, lite rocksteady, lite 2 tone, lite prog, lite soul och alltid lite punk. Och live är det som det brukar, total frenesi och en får hålla i sig för glatta livet.

Henke: Det skiljer sej nog lite från album till album ja. Vi har ju ganska lång tid mellan släppen så då hinner man ju snappa upp en del som säkert avspeglar sej på vardera släpp. Man kan t.ex höra att vi var lite mer inne på soul runt *Meaning of life*, eller att *In English* är lite mer experimentell med en del tematiska låtar som t.ex *Vampyria* och *Pyramids of Egypt*. Det är inget man bestämmer utan det bara blir så. På våran senaste märks det nog att vi tagit intryck av våra Englandsgig, där vi sett och hört mycket original ska, rocksteady osv. Fast allt blir ju på vårat vis ändå. Vi har ju så spretiga influenser och räds inte för att sno in grejer från synth, metal, reggae eller Eddie Meduza och blanda det i Liptonesmixern.

För mig är ska på svenska något helt fantastiskt, det finns ju ett gömt spår på *In English* som är på svenska, sedan kom *Sommarlåten 2012*, låg de låtarna till grunden för *Sidospår* från 2014, ert första och enda album på svenska?

Mårten: Japp, det stämmer. *Min framtid* är ett gömt spår på *In English* som fick ett väldigt positivt bemötande när det begav sig, så den var fröet till idén om att göra en hel platta på svenska.

Hur var det då att helt plötsligt skriva ett helt album på svenska och hur mottogs det? Sen undrar ju i alla fall jag om det kommer mer på svenska framöver?

Mårten: Jag var osäker på om jag skulle kunna komma med nåt bra till en början, men när det lossnade var det jävligt gött och det kändes som att hitta en helt ny färg att måla med. Att skriva på svenska passade mej och det öppnade upp väldigt mycket kreativitet. Jag gör det gärna igen.

Mo: För mej, som innan Liptones alltid skrev på svenska, var det på nåt sätt som att komma hem. Har ju alltid lyssnat mycket på musik på svenska. Vistraditionen är också nåt jag pysslat med en del. Skivan mottogs jävligt bra, tycker jag. Men jag är tveksam till om vi gör nåt mer på svenska. Jag ser det som ett *sidospår*, en one of. Den 2tone variant vi kör görs bäst med en brittisk feeling.

Ert senaste album blev ett dubbelalbum och släpptes i förra årets sista månad, 10 nya låtar och 10 livelåtar, hur gick processen till med det albumet, dels med studiolåtarna men även hur ni valde ut livelåtarna?

Mårten: Några av låtarna har ganska många år på nacken, några är nyare och några är rykande färska. Vi spelade in i två omgångar med nåt halvårs mellanrum. Sedan mix och mastring. Allt gick hur bra som helst och det var väldigt trevligt under resans gång.

Efter strul med det första omslaget, som försenade inskicket till vinylpressen med ett halvår, fick vi som tur var tag på underbart talangfulle Christian Wallin som designade omslaget i ett nafs, men då var det pandemiköer plus extrastrul hos presseriet. 1.5 år efter att mastern var klar fanns vinylen redo för release!

Live är en inspelning gjord av Sveriges Radio Skaraborg, när vi spelade på Matfestivalen i Skövde för ett antal år sedan. Stor scen, mycket folk. Vi var i vår vanliga form, dvs lite lagom innanför västen och jävligt taggade. Tror vi tog bort en eller två låtar från inspelningen på grund av yta/tid på vinylen.

Det var ju faktiskt ert första album på nio år, vad var statusen på bandet under dessa år?

Mårten: Ja, nio år... time flies. Vi spelade ju några år på *Sidospår*, släppte en split med ett japanskt band, repade och gjorde låtar, gigade, ytterligare några barn har ju sett dagens ljus bland Liptonesgänget, jobba, äta, sova, pandemi, livestreamat etc etc. Vi har knatat på helt enkelt.

Och nu är det så himla kul med nykomlingen Marcus som vi repat in, och vi har till och med utökat livesättningen med Moa Blücher, en grym sångerska som även är med och körar på nya skivan. Så när det funkar och alla kan närvara så blir vi sju pers på scenen framöver. Ett jävla drag!

Hur upplever ni den svenska skascenen idag eller är det Tyskland som gäller, där verkar ju det mesta gå hem? Det känns som att när ni spelar i Sverige är det ofta i samband med punkspelningar, det är inte så många renodlade skaspelningar här medan det i utlandet finns hela festivaler med skamusik?

Mårten: Vet inte om det finns någon SKA-scen att tala om i Sverige. I Tyskland var vi senast för några år sedan och där gillar dom definitivt SKA. Vi ska dit i november igen, det ska bli roligt. I Sverige så blir det mest på punkspelningar och det funkar alldeles utmärkt för oss.

Hur har det varit att åka över och lira på till exempel The London International Ska Convention?

Mårten: Ja vi hade ynnesten att få spela på klassiska Dingwalls i Camden under London International SKA Convention. Det va jävligt nice! Vi fick känslan av att i London är SKA lika folkligt och älskat som typ dansband eller hårdrock är i Sverige. Folk i alla åldrar kommer och dansar, dricker öl och har det trevligt. Vi var i vanlig ordning, när det kommer till SKA-tillställningar, bland de ösigaste banden. Det gillade Engelsmännen.

Finns det någon form av community bland de aktiva svenska skabanden, typ samarbete och så vidare eller kan det vara så att det faktiskt finns någon slags konkurrens?

Mårten: Nä någon konkurrens från vårt håll existerar inte. För de flesta som håller på med subkultur, så handlar det ju om community. Man hjälper och stöttar och peppar varandra, både musikanter, lyssnare, arrangörer och andra kreatörer. Tillsammans byggs scenen.

Finns det några bra band som ni har lirat med som ni vill rekommendera?

Mårten: Kan rekommendera *Jaya the cat*, som vi spelade med på en festival i Tyskland. Trevliga gossar och ett förjävla bra band!

Jag gör ju själv skalåtar titt som tätt och upplever ganska ofta att ackordföljderna upprepas, framför allt eftersom jag inte håller på med konstigheter som dim-ackord och sånt, så det blir ju till att jobba mycket med melodier och arrangemang, hur gör ni era låtar och hur ofta återkommer ackordföljder i era låtar?

Mårten: En kan ju göra tusen melodier till samma två ackord. Vi gör ibland ganska minimalistiska låtar med få ackord, då blir det ju mer åt original 60s SKA. Sen ägnar vi oss också åt mer traditionellt poplåtssnickeri, med pre-chorus, bryggor och tonartshöjningar med mera. Men vi är ju på ett vis begränsade på det sättet att det måste funka med backbeat. Kan va lite lurigt ibland.

På *Sidospår* gör ni en cover på Jimmy Cliffs *The Harder They Come*, er låt är väl egentligen en direktöversättning och heter *Ju större dom är*, jag tycker att ni gör en helt fantastisk version av den, hur gick tankarna över att göra just den?

Mårten: Mo kom med idén och översättningen till Jimmy Cliff-låten. Klassisk låt som en gärna inte vill göra bort sig på, och jag tycker vi